

а Рума упорито се изпречѣше на пътятъ му. Въ такъвъ случай той, разбира се, идваше ни въ къщи, и даряваше ни, насъ дѣцата, съ какви-годѣ играчки и дребулни, споредъ което неговото идване биваше за насъ всекога извънредно събитие.

Веднажъ, когато бѣхъ станалъ вече на петнайсетъ години, посѣти ни пакъ вуйчо ни, и, по-между другото, попита баща ми: благодаренъ ли е той отъ мене? Баща ми зе да се оплаква, че никакъ ме не бивало, и че другитѣ дѣца ме развалили, та отъ мене никога нищо нѣмало да излѣзе.

— Що думашъ, Иване, пое игуменътъ, — и азъ въ младостта си бѣхъ страшенъ горолюмникъ, но честта ме тикна на Божиятъ път, и ето до каква почитъ достигнахъ, и при това си заслужихъ сигурно мѣсто близу святаго Петра въ раятъ.

Баща ми тогава се прекръсти и дълбоко пжшна, като въртѣше глава отъ отчаяние, че таква нѣщо не можѣло да се очаква отъ мене.

— Но щастие е и за васъ, продължи игуменътъ, че имате роднина кѣто менъ, който имамъ воля да зема подъ защита вашиятъ несврѣтникъ, и да го вкарамъ въ Божиятъ път. Дайте ми го вий менѣ, да го заведа на манастиръ; менѣ ми трѣба свой челѣкъ, комуто да мога да се повѣря, и вѣрвайте ми, че вашъ Димитрия ще бѣде честитъ и на този и на онзи свѣтъ.

Майка ми се противѣше, но баща ми не искаше нищо да слуша, ами на сутринята ме пригрови и предаде на игуменътъ, който ме заведе на манастирътъ.

Вуйчо ми бѣше човѣкъ около-на петъдесетъ години, отъ сръденъ ръстъ, и сухо лице. Очитъ му бѣха неголѣми, сиви и твърдѣ лукави, а брадата му рѣдка. Кога говорѣше малко нагъгване, и умѣне да се държи важно и набожно.